

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 50

Lão Cao Dương thoát khỏi giam cầm

Thiết kỳ Sĩ cười ha hả nói:

- Lúc này lão nói tào ráo máng, chỉ sợ kết quả không còn đất để dung thân. Tại hạ họ Thiết đã có duyên gặp lệnh đồ Nam Cung Siêu một lần. Tên đạo tặc mà lão trượng nói đó, văn bối nhất định là người khác, không hiểu lão trượng bằng cứ vào đâu mà trở mặt tại hạ?

Lão nhân cả giận hỏi:

- Tiểu tặc ngươi tưởng nói quen biết tiểu đồ là khỏi chết được ư?

Thiết Kỳ Sĩ đồng dục hỏi lại:

- Lệnh đồ ở đâu xin cho ra đây gặp tại hạ được chăng?

Lão già cười lạt đáp:

- Nhất định ngươi đã biết tiểu đồ không ở đây nên nói vậy để hòng thoát thân.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Lão trượng muốn sao bây giờ?

Lão già quát:

- Ngươi ra đây động thủ.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói:

- Tại hạ biết rõ là có chuyện hiểu lầm. Nếu xảy ra cuộc động thủ há chẳng làm tử thương người tốt.

Lão nhân lại quát:

- Đừng rườm lời nữa. Bữa nay lão phu không để người được tiêu dao ngoài vòng pháp luật.

Thiết Kỳ Sĩ biết rằng không giải thích được liền nói:

- Tại hạ đã biết bên Tây Vực có ba đại kỳ nhân, võ công cao thâm khôn lường. Tại hạ đến đây còn có ý muốn chứng nghiệm, bây giờ xin thế này. Tại hạ cùng lão trượng giao thủ, nhưng không cho người khác vào đánh hôi.

Lão nhân cười lạt nói:

- Lão phu há phải kể ỷ vào số đông để thủ thắng?

Thiết kỳ Sĩ cười đáp:

- Tại hạ cũng không muốn làm tổn thương đến người tốt.

Lão nhân liền quay lại bảo mười mấy người vừa già vừa trẻ:

- Các người lui ra, nhưng phải chú ý đến cửa động, đừng để cho hai đứa con gái đó trốn thoát.

Kỳ Dao đứng cửa động cười vang nói:

- Tinh Tú lão nhân! Lão nhân có đem theo Tinh Tú thần kiếm đi không? Cuộc đấu bữa nay không thể khinh địch được đâu.

Lão nhân cười lạt đáp:

- Thần kiếm của lão phu đến mấy chục năm không đụng đến. Bây giờ đối phó với hạng tôi bại như các người, cần gì phải dùng tới thần kiếm?

Lão nhìn Thiết Kỳ Sĩ quát:

- Tiểu tử! Người rút binh khí ra đi.

Thiết Kỳ Sĩ cười lớn đáp:

- Binh khí của tại hạ để ở trong áo lại không cần dùng đến.

Lão nhân cười lạt nói:

- Hiển nhiên người muốn tay không đấu với lão phu. Hay lắm! Ta nhường cho người đánh ba chiêu trước.

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay lớn tiếng hô:

- Vạy tại hạ xin thất lễ. Vừa dứt lời chàng đã phóng chuồng đánh ra.

Lão nhân tuy đã phòng bị nhưng không ngờ Thiết Kỳ Sĩ ra tay mau lẹ đến thế. Lão không kịp đón đỡ, vội né tránh sang một bên.

Thân pháp của Thiết Kỳ Sĩ thật là xuất quỷ nhập thần. Lão già né tránh chưa dừng lại, chàng đã xoay ra mặt sau đối phương. Nếu chàng phát

chưởng thì e rằng lão không tránh được nữa. Nhưng chàng ở mặt sau lớn tiếng hô:

- Tiên bối! Một chiêu xong rồi.

Tinh Tú Lão nhân nghe tiếng chấn động tâm thần. Lão quay phắt lại, không dè bàn tay Thiết Kỳ Sĩ đã đưa tới trước mặt.

Nếu chàng đánh tới thì lão phải mất mạng. Lão già kinh hãi, trong dạ hoang mang rối loạn, đành tung mình lù lại như con linh xà vọt ra mười mấy trượng.

Thiết Kỳ Sĩ lại hô:

- Lão tiên bối! Chiêu thứ hai xong rồi.

Tiếng nói của Thiết Kỳ Sĩ vẫn ở sau lưng lão già. Lần này lão hoảng hồn sắc mặt tái mét.

Dường như chàng tiên liệu lão già sẽ tung mình bay lên nên chàng vọt lên cây trước. Động tác của chàng lẹ quá. Bọn thủ hạ của lão chẳng một ai nhìn rõ.

Quả nhiên Tinh Tú lão nhân nghe tiếng nhảy vọt lên. Nhưng lão vừa đập vào cành cây đã nghe tiếng Thiết Kỳ Sĩ ở trên đầu cười rộ nói:

- Bây giờ tiên bối ra tay đi!

Tinh Tú lão nhân bình sinh chưa gặp đối thủ nào lợi hại như vậy. Lão thẹn quá hóa giận, xoay phóng chưởng, đồng thời lớn tiếng quát:

- Lão phu liều mạng với người!

Hai luồng kinh lực mạnh tựa trời long đất lở rít lên khủng khiếp. Nhưng Thiết Kỳ Sĩ không còn ở trên ngọn cây nữa. Chàng đã hạ mình xuống cười ha hả nói:

- Tiên bối! Tại hạ cũng nhường cho tiên bối đánh ba chiêu.

Lão già thẹn quá mắt lộ sát khí. Lão hạ mình xuống từ từ đi về phía Thiết Kỳ Sĩ.

Văn Đế Đế đứng ở cửa động không khỏi kinh hãi nhìn Kỳ Dao hỏi:

- Thư Thư! Phải chăng lão sắp ra tuyệt chiêu?

Kỳ Dao đáp:

- Có thể lão thi triển Dịch tú thân công, nhưng muội tử đừng sợ, lão không phải đối thủ của A Kỳ.

Lúc Tinh Tú lão nhân sắp phát động thế lôi đình, đột nhiên một đại hán tử trong rừng chuồn ra. Đại hán này chân bước xiêu vẹo, sắc mặt lợt

lạt, cất tiếng run run la lên:

- Xin sư phó cứu đệ tử.

Lão nhân vừa nghe tiếng vội quay phắt lại. Không ngờ lão vừa nhìn thấy đại hán bỗng la hoảng:

- Siêu nhi!

Lão chưa dứt lời đã xoay mình nhảy xổ lại ôm lấy đại hán hỏi:

- Siêu nhi! Siêu nhi! Người làm sao vậy?

Đại hán dường như đã đến lúc chỉ còn hơi thở cuối cùng. Gã nằm kènh vào trong lòng lão già, thều thào nói:

- Sư phó! Xin sư phó báo thù cho đồ nhi.

Lão già cất tiếng bi ai hỏi:

- Siêu nhi! Siêu nhi! Làm sao người lâm vào tình trạng này?

Thiết Kỳ Sĩ nhận ra đại hán tức là Nam Cung Siêu mà chàng đã gặp ở trong kinh. Chàng nhảy xổ lại phóng chỉ điểm nhanh như gió, đồng thời lớn tiếng quát:

- Lão tiên bối! Lão muốn cho y chết hay sao mà lúc y thở hơi cuối cùng còn hỏi hoài?

Lão già nghe nói chột tỉnh, không khỏi chấn động tâm thần, giơ tay toan điểm huyết...

Thiết Kỳ Sĩ vội cản lại nói:

- Bất tất phải cử động. Văn bối đã làm thay rồi.

Lão già ngừng đầu lên nhìn chàng không biết nói sao.

Thiết Kỳ Sĩ liền nhìn Kỳ Dao hỏi:

- Kỳ muội! Lại đây mau! Kỳ muội hiểu nhiều, có biết Nam Cung huynh bị thương thế nào không?

Kỳ Dao dẫn Văn Đế Đế chạy lại nhìn kỹ “úi” lên một tiếng đáp:

- Sao y lại trúng phải Đãng Phách Chân Nguyên chỉ của Thổ hành thân.

Tinh Tú lão nhân nghe nói toàn thân run bần bật la hoảng:

- Thổ hành thân ư?

Thiết Kỳ Sĩ không lý gì đến lão, nhìn Kỳ Dao hỏi:

- Cứu trị bằng cách nào?

Kỳ Dao đáp:

- Chỉ có nội công của Sĩ ca là trị được, còn người khác thì đành chịu. Sĩ ca thử sờ xem y còn hơi thở không. Nếu tắt thở rồi là vô phương cứu chữa.

Thiết Kỳ Sĩ đặt tay lên ngực Nam Cung Siêu, thở phào một cái nói:

- May là ta điểm lệ nên còn chút dư khí ở huyết Đan điền.

Kỳ Dao nói:

- Nếu vậy Sĩ ca mau vận nội công trút vào nội thể y. Chân khí của Sĩ ca vào tới đâu là có thể trục tà công ra ngoài tới đó. Có thế mới giữ được chân nguyên và không tổn thương gì.

Thiết Kỳ Sĩ liền ngồi đối diện với lão già. Tay mặt chàng đặt vào sau lưng Nam Cung Siêu, nhắm mắt tĩnh tâm từ từ trút chân khí vào.

Lạ thay! Chỉ trong thời gian uống cạn tuần trà, bỗng thấy toàn thân Nam Cung Siêu run lên, gã đã tỉnh lại.

Thiết Kỳ Sĩ thu chân khí về đứng dậy thở phào một cái nói:

- Thế là thành công rồi!

Tinh Tú lão nhân thấy đồ đệ hơi thở đều đặn lại lớn tiếng gọi:

- Siêu nhi! Siêu nhi! Làm sao ngươi lâm vào tình trạng này?

Nam Cung Siêu mở bừng mắt ra nhìn tựa hồ vừa gặp cơn ác mộng. Gã kinh ngạc hỏi:

- Sư phó! đệ tử hãy còn sống ư?

Tinh Tú lão nhân cả mừng lại hỏi:

- Siêu nhi! Người đã gặp ai?

Nam Cung Siêu thở dài đáp:

- Gần đây đồ nhi nghe nói trên giải đất Ngọc thụ chết rất nhiều nam nữ thiếu niên mà những người chết đều là tộc nhân của lão gia. Đồ nhi liền suốt ngày đêm đi dò thám xem ai là nhân vật đã gây nên những vụ này. Mãi đến lúc trời sáng hôm nay đồ nhi mới tra ra. Nguyên bọn ba người một trai hai gái đều là yêu nhân và là đồ đệ của Thổ Hành Thần mà lão nhân gia thường nhắc tới. Gã trai kêu bằng...

Thiết Kỳ Sĩ ngồi sau lưng gã nói ngay:

- Gã trai là Thổ hành kiếm Tăng Chu. Yêu nữ là Thổ Hành yêu cơ.

Nam Cung Siêu nghe tiếng chàng quay đầu nhìn lại vội xoay lưng mình quì xuống hô:

- Ân công.

Thiết Kỳ Sĩ đưa tay đỡ gã dậy nói:

- Nam Cung huynh làm thế này thì ra người xa lạ. Tại hạ không dám đâu.

Tinh Tú lão nhân nhảy lên hỏi:

- Siêu nhi! Y là ai vậy?

Nam Cung Siêu kinh hãi đáp:

- Sư phụ! Sư phụ còn chưa nhận ra Thiết công tử ư? Y chính là Ngọc Phụng Hoàng tiếng tăm lừng lẫy giang hồ hiện nay, mà cũng là ân nhân cứu mạng cho đồ nhi. Vụ này ra làm sao?

Tinh Tú lão nhân mặt đỏ như gấc chín cúi đầu thở dài nói:

- Thế là ta đáng chết rồi, càng già càng hồ đồ nóng nảy.

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả nói:

- Lão tiên bối! câu chuyện vừa rồi chỉ cười xòa một cái là hết, hà tất tiền bối phải quan tâm.

Tinh Tú lão nhân ngừng đầu lên hỏi:

- Thiết đại hiệp! Đại hiệp bảo lão phu còn cười được ư?

Thiết Kỳ Sĩ cười rộ đáp:

- Nam Cung huynh là hảo bằng hữu của vãn bối thì chính vãn bối có điều ân hận với lão gia.

Tinh Tú lão nhân giương cặp mắt rất to, chiếu ra những tia thần quang. Lão chìa ngón tay cái lên cất tiếng hiền hòa nói:

- Hà hà! Lão đệ ơi! Lão đệ quả là một nhân vật võ lâm không ai bì kịp. Đúng là một bậc đại anh hùng chân chính.

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay nói:

- Lão tiên bối đề cao tại hạ thái quá rồi!

Tinh Tú lão nhân quay lại quát bọn thủ hạ:

- Các người về đi thôi! Đây là Ngọc Phụng Hoàng. Chúng ta tìm lầm người rồi.

Bọn kia nghe tiếng, vâng dạ rồi kéo đi. Lê Cô ngơ ngẩn đứng thộn mặt ra.

Thiết Kỳ Sĩ vội vẫy tay nói:

- Lê Cô! Cô lại đây! Bây giờ không còn chuyện gì nữa rồi.

Tinh Tú lão nhân nói:

- Lê nhi! Bất tất phải lạy nữa. Hãy trở về động chuẩn bị chút gì ăn. Sư bá mời Thiết đại hiệp vào động chơi.

Lê cô cả mừng nói:

- Sư bá! Trong động nhỏ quá. Sư bá bồi tiếp Thiết đại hiệp ở ngoài này thôi. Tiểu tử về mang đồ ăn ra.

Tinh Tú lão nhân cười khanh khách nói:

- Cũng được! Cũng được!

Lão chưa mời khách ngồi đã hỏi ngay:

- Siêu nhi! Vừa rồi Thiết đại hiệp nói hai yêu nhân đó có đúng không?

Nam Cung Siêu chờ bọn Thiết Kỳ Sĩ ngồi xuống mới đáp:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Đồ nhi không hiểu công phu của chúng. Sau ba chục chiêu liền trúng phải quỷ thuật.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Hai tên cầu nam nữ đó hiện giờ ở đâu?

Nam Cung Siêu đáp:

- Khi tiểu đệ trốn thoát phát giác bọn chúng đi về phía Ngọc Môn Quan.

Thiết Kỳ Sĩ quay lại ngó Kỳ Dao nói:

- Mục đích của họ hiển nhiên cũng như chúng ta. Vậy chúng ta nên lên đường sớm đi là hơn.

Kỳ Dao cười đáp:

- Chậm lại một chút cũng không sao. Bây giờ Sĩ ca đã được một tay trợ thủ rất giỏi.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói liếc mắt nhìn Nam Cung Siêu gật đầu nói:

- Đây quả là tay trợ thủ khó kiếm.

Thầy trò Tinh Tú lão nhân không hiểu hai người nói chuyện gì, dường như chưa hoàn toàn chú ý, lão hỏi tới vấn đề khác:

- Thiết đại hiệp! Tại sao ba vị lại biết đến Lê nhi của ta?

Kỳ Dao cười đáp:

- Bọn Văn bối nguyên định phó ước với lão tiên bối, nhưng bỗng nghe nói tám tay lực sĩ Mông Cổ muốn bắt Tê Ngưu Vương, nên tiện đường đi coi náo nhiệt, không ngờ lại gặp Lê Cô nương.

Tinh Tú lão nhân nghe nói liền hạ thấp giọng xuống:

- Thừa ba vị! Tê Ngưu Vương tức là Lê Cô. Lão tử đã biết rồi nhưng không muốn khiến thị phải thương tâm vì thị vốn một lòng hiếu kính.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tiên bối! câu chuyện của Lê Cô vẫn bối đã được nghe rồi. Chẳng giấu gì lão tiên bối. Văn bối định ngấm ngấm giúp cô một tay vì cô là người rất khả ái.

Tinh Tú lão nhân thở dài nói:

- Thiết đại hiệp đã nói ra thì lão hủ cũng không dấu diếm nữa. Sư phó của thị là sư đệ của lão phu. Về tình nghĩa, lão phu không muốn giam giữ y, chỉ vì theo gia quy mà phải làm thế. Đồng thời Biển bức công phu thực tình không thể luyện được, nên tiên sư mới ngăn cấm.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Công phu đó tại sao không luyện được?

Tinh Tú lão nhân đáp:

- Vì công phu này một khi luyện thành, chân tay của tỳ sư đệ sẽ co lại thành ngắn ngủn và biến ra một kỳ vật quái trạng. Cái đó cũng chưa quan hệ bằng y còn biến đổi tánh tình tỳ hại, sẽ trở nên một tên đại ma đầu bay trên không giết người, tàn hại vô lâm. Theo lời gia sư lúc làm chung thì công phu này dễ làm cho thiện lương của con người thành tồi bại.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Tính tình của sư phụ Lê Cô thế nào?

Lão nhân đáp:

- Tâm thuật y không đến nỗi tỳ hại nhưng tinh tình nóng nảy, không chịu nghe lời khuyên cáo mới lấy cấp bức bí lục.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Nếu lão tiên bối chịu buông tha lệnh sư đệ, văn bối tình nguyện chịu trách nhiệm về hành động của lão.

Lão già thở dài đáp:

- Võ công của đại hiệp lão phu đã lĩnh giáo rồi, quả là thần diện phi thường. Dù Biển bức công phu có là tà môn, lão phu cũng tin rằng đại hiệp khắc chế được. Được rồi! Bình sinh lão phu chưa chịu nghe ai, nhưng đây là lần đầu lão phu chịu nhận món nhân tình này.

Lão quay lại bảo Nam Cung Siêu.

- Siêu Nhi! Ngươi hãy đánh ba chục hồi chuông để mở cửa động cho sư

thúc.

Nam Cung Siêu hỏi:

- Sư phụ làm như vậy có ý gì?

Tinh Tú lão nhân đáp:

- Đó là ám hiệu phóng thích. Sư thúc người ở trong động nghe tiếng chuông liền biết là ta đây giải khai cấm lệnh.

Nam Cung Siêu kinh hãi hỏi:

- Lão nhân gia muốn cho sư thúc tự mình phá ba chục tầng cửa gỗ mà ra chăng?

Tinh Tú lão nhân thở dài đáp:

- Trừ phi y chưa luyện thành Biển Bức công, không thì sơn động này không giữ nổi y. Chẳng phải phá cửa động y cũng ra được, Huyền diệu về Biển bức công là ở chỗ đó.

Nam Cung Siêu động tính hiếu kỳ, vội chạy lên vách núi đứng dựng ở phía Bắc.

Chỉ trong khoảnh khắc, Thiết Kỳ Sĩ đã nghe tiếng chuông nổi liên hồi. Chàng tự nhủ:

- Ta thử coi sư phụ của Lê Cô biến thành quái vật như thế nào?

Bỗng thấy Lê Cô xách ra một giỏ tre lớn lật đật đi tới lớn tiếng hô:

- Sư bá! Sư bá đã rộng ơn cho gia sư rồi!

Lão nhân thở dài đáp:

- Lê Nhi! đây là ta nể mặt Thiết đại hiệp.

Lê Cô đặt giỏ xuống quay mặt về phía Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Thiết đại hiệp! Lê Cô xin bái tạ đại hiệp.

Văn Đế Đế vội đỡ cô dậy nói:

- Đây là hiếu tâm của cô mà ra, chẳng những đã cảm động Thiết đại hiệp mà còn đồng thời làm cảm động cả đại sư bá.

Nam Cung Siêu cũng về tới đã lớn tiếng hỏi:

- Không hiểu sư thúc đã nghe thấy chưa?

Gã vừa dứt lời bỗng trên không có tiếng người cười ha hả nói:

- Sư thúc ở trên này.

Mọi người nghe tiếng ngừng đầu nhìn, bỗng thấy trên không một đám đen đang bay.

Tinh Tú lão nhân quát:

- Cao Dương sư đệ! Sao ngươi còn chưa xuống bái kiến Thiết đại hiệp?

Bóng đen từ trên cao xoay mình xà xuống như sao sa đúng vào chỗ trước mặt mọi người.

Quần hào không khỏi ngạc nhiên khi ngó thấy một thằng nhỏ mình mặt quái y đứng đó, nhưng nét mặt đã già bằng người ngoài bốn chục tuổi, có điều tướng mạo chẳng lấy gì làm khó coi. Lão cất tiếng hỏi:

- Đại ca! Vị nào là Thiết đại hiệp?

Tinh Tú lão nhân rất đỗi kinh dị, nhưng lão nhận ra diện mục liền thở dài hỏi lại:

- Cao sư đệ! Sư đệ có biết tại sao ta lại phóng xá sư đệ không?

Lão hài tử hỏi:

- Phải chăng Thiết đại hiệp đã năn nỉ đại ca?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp:

- Khi nào tại hạ dám nhận công lao này? Mời Cao tiên bối ngồi xuống đây.

Lão tiểu hài cười ha hả hỏi:

- Thiết đại hiệp! Hình thù tại hạ có đáng là tiên bối không? Thôi thế này là xong. Chúng ta kêu nhau bằng huynh đệ được chăng?

Lê Cô bỗng nhảy ra hô:

- Sư phó!

Cao Dương thở dài hỏi:

- Lê nhi! Ngươi cực khổ quá rồi. Hiện nay sư phụ còn thấp hơn cả Lê Nhi.

Tinh Tú Lão nhân thấy Cao Dương lại gần liền thở dài nói:

- Cao sư đệ! Nghe khẩu khí sư đệ dường như biến cải nhiều rồi.

Cao Dương cả cười đáp:

- Đại ca ơi! Tiểu đệ biến thành người tử tế hay thành kẻ hư đốn?

Tinh Tú lão nhân cười đáp:

- Lão đệ hỏi vậy khiến cho tiểu huynh yên lòng.

Cao Dương thở dài nói:

- Đại ca ơi! Trãi bốn năm rồi. Tiểu đệ ở trong động chỉ uống nước, có khi nước đã rửa sạch ngũ tạng của tiểu đệ. Tiểu đệ cũng biết tự biến tính

rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Tinh Tú lão nhân cười nói:

- Tiên bối! Xem chừng vừa rồi vãn bối nói khoác bảo đảm hành vi của Cao lão không đến nỗi thẹn mặt.

Tinh Tú lão nhân thở dài đáp:

- Thiết đại hiệp! Chúng ta bất phân chia già trẻ nữa. Lão phu cùng Siêu nhi và Lê Cô thành thân phận riêng biệt đã đành. Còn thì nên theo lời Cao sư đệ vừa nói. Chúng ta coi nhau là ngang hàng, càng khỏi câu thúc càng hay.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười đáp:

- Đã vậy thì cung kính không gì bằng tuân lệnh.

Lê Cô liền bày thức ăn ra. Mọi người vừa ăn uống vừa nói chuyện rất vui vẻ.

Trời đã quá trưa, Thiết Kỳ Sĩ nhìn Tinh tú lão nhân nói:

- Lão ca ca! Tiểu đệ sắp đi rồi, còn một điều muốn yêu cầu lão ca ca được chăng?

Tinh Tú lão nhân cười rộ đáp:

- Nói đi! Phải chăng lão đệ muốn ta cũng hạ sơn?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Cái đó thì tiểu đệ không dám, chỉ xin cho Nam Cung huynh làm bạn đồng hành.

